

ויקרא פרק כג

(ט) וַיְדַבֵּר יְקֹנָק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:

- (י) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן: (יא) וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יְקֹנָק לְרֹצְנֶכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת וְיִנְפְּנוּ הַכֹּהֵן: (יב) וְעִשִּׂיתֶם בְּיוֹם הַנִּיפְכֶם אֶת הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תְּמִים בֶּן שָׁנָתוֹ לְעֹלָה לִיקֹנָק: (יג) וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן אִשָּׁה לִיקֹנָק רֵיחַ נִיחַח וְנִסְכָּה יַיִן רְבִיעִית הֵחָיִן: (יד) וְלֶחֶם וְקֹלֵי וְכֶרֶמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הַבֵּיאָכֶם אֶת קֶרְבֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: (טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה: (טז) עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשָּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִיקֹנָק: (יז) מִמוֹשְׁבֹתֵיכֶם תִּבְיֹאוּ לָחֶם וְתְנוּפָה שְׁתֵּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת וְתִהְיֶינָה חֲמִץ תִּתְּפִינָה בְּכֹרִים לִיקֹנָק: (יח) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שֶׁבַע כֶּבֶשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפֶר בֶּן בֶּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם יִהְיוּ עֹלָה לִיקֹנָק וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לִיקֹנָק: (יט) וְעִשִּׂיתֶם שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת וּשְׁנֵי כֶבֶשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבַח שְׁלָמִים: (כ) וְהִנִּיף הַכֹּהֵן אֹתָם עַל לֶחֶם הַבְּכֹרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְקֹנָק עַל שְׁנֵי כֶבֶשִׂים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לִיקֹנָק לַכֹּהֵן: (כא) וּקְרַאתֶם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֶאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֲקַת עוֹלָם בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: (כב) וּבְקִצְרְכֶם אֶת קְצִיר אֲרֻצְכֶם לֹא תִכְלֶה פְּאֵת שְׂדֶךְ בְּקִצְרְךָ וְלִקְט קְצִירְךָ לֹא תִלְקֹט לְעֵנִי וְלִגְר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְקֹנָק אֱלֹהֵיכֶם: ○

דברים פרק טז

(ט) שֶׁבַע שָׁבָעַת תִּסְפֹּר לָךְ מִהַחֵל חֲרָמְשׁ בְּקֶמֶה תַּחֵל לִסְפֹּר שֶׁבַע שָׁבָעוֹת:

- (י) וְעִשִּׂיתָ חַג שֶׁבָעוֹת לִיקֹנָק אֱלֹהֶיךָ מִסֵּת נְדָבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן פְּאֶשֶׁר יְבָרְכֶךָ יְקֹנָק אֱלֹהֶיךָ: (יא) וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי יְקֹנָק אֱלֹהֶיךָ אֶתָּה וּבְנֶךָ וּבִתְךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיִּתּוּם וְהָאֲלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְקֹנָק אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שֵׁם: (יב) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשִׁמַּרְתָּ וְעִשִּׂיתָ אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ

תשובות הגאונים - גאוני מזרח ומערב סימן קכה

והכי אמר רב יהודאי גאון. היכא דלא מנה עומר בליליא קמא לא מצי למימיני בשאר לילותא.

ספר הלכות גדולות סימן עא - הלכות מנחות עמוד תרסה

אמר רב אשי מצוה למימיני יומי ומצוה למימיני שבועי. רבנן דבי רב אשי מאנו יומי ומאנו שבועי. מר רב יהודאי גאון הכי אמר היכא דלא מנה עומר לילה קמא לא מאני בשאר לילותא, מאי טעמא, דבעינא שבע שבתות תמימות ולילות, אבל בשאר לילותא היכא דלא מנה מאורתא מאני ביממא ושפיר דמי.

ספר הלכות גדולות סימן יב - הלכות עצרת עמוד קפה

(מנחות סה ב) ומיחייב איניש למימנא שבעה שבועות מאורתא דחמיסר בניסן נגהי שיתסר דכתיב (ויקרא כג, טו) וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד, ממחרת השבת ממחרת יום טוב דהוא שיתסר בניסן, דבגויה מקריבין עומר. אמר אביי (מנחות טו א) מצוה למימיני יומי ומצוה למימיני שבועי. והיכא דאנשי ולא בריך על ספירת העומר מאורתא, מברך למחר.

תוספות מסכת מנחות דף טו עמוד א

זכר למקדש הוא - נראה דבספק חשיכה יכול לברך ואין צריך להמתין עד שיהא ודאי לילה כיון שהוא ספיקא דרבנן ועוד אומר דאפילו ביום סמוך לחשיכה עדיף משום תמימות כדאמרין לעיל ואין נראה והיכא דשכח לספור בלילה פסק בה"ג שסופר ביום וכן היה נראה מתוך סתם מתניתין דסוף פירקין (דף עא.) דתנן מצותו בלילה לקצור ואם נקצר ביום כשר אבל נראה לר"ת עיקר אידך סתמא דמתניתין דפרק שני דמגילה (דף כז:) ומייתי לה בסוף פירקין (דף עב.) כל הלילה כשר לקצירת העומר כו' ודייקינן מינה דקתני לילה דומיא דיום מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא ואמרין בריש מועד קטן (דף ג:) ר"ג ובית דינו נמנו על שלשה פרקים הללו והתירו ומסיק רב אשי התם דסבר לה כרבי ישמעאל דדריש מה חריש רשות אף קציר רשות יצא קציר העומר שהוא מצוה ודחיא שבת וכיון דדחיא שבת אין נקצר אלא בלילה כדמוכח בסוף פירקין ועוד דרבי יוחנן דאמר (שם ד.) עשר נטיעות הלכה למשה מסיני סבר לה כר' ישמעאל דדריש מה חריש רשות ודחי שבת עוד חשיב כי האי גוונא הלכתא פסיקתא בהגוזל קמא (ב"ק קב.) ובפ"ק דע"ז (דף ז.) גבי כל המשנה ידו על התחתונה ומיהו אין כל כך ראייה משם דאין הלכה לגמרי כאותה משנה דקתני התם וכל החוזר בו ידו על התחתונה ואין הלכה כן כדמוכח בפרק האומנין (ב"מ עז:) ועיקר מילתא לא סמיך התם אלא אהא דהוי מחלוקת ואחר כך סתם ומהא דמוקי בסוף פירקין (דף עב.) רבי אלעזר ברבי שמעון דאמר נקצר שלא כמצותו פסול כר' עקיבא דאמר כל מלאכה שאי אפשר כו' אין ראייה דאע"ג דקיימא לן כר"ע הא מסקינן התם דרבי נמי סבר לה כוותיה עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב אינו סופר משום דבעיא תמימות ותימה גדולה הוא ולא יתכן.

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף כ עמוד ב

משנה. כל היום כשר לקריאת המגילה ולקריאת ההלל, ולתקיעת שופר, ולנטילת לולב, ולתפלת המוספין, ולמוספין, ולוידיי הפרים, ולוידיי מעשר, ולוידיי יום הכפורים, לסמיכה, לשחיטה, לתנופה, להגשה, לקמיצה, ולהקטרה, למליקה, ולקבלה, ולהזיה, ולהשקיית סוטה, ולעריפת העגלה, ולטהרת המצורע. כל הלילה כשר לקצירת העומר, ולהקטר חלבים ואברים. זה הכלל: דבר שמצותו ביום - כשר כל היום. דבר שמצותו בלילה - כשר כל הלילה.

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף כא עמוד א

כל הלילה כשר לקצירת העומר וכו', דאמר מר: קצירה וספירה בלילה, והבאה ביום.

תוספות מסכת מגילה דף כ עמוד ב

כל הלילה כשר לקצירת העומר - אומר ר"ת שאם שכח לברך בלילה לא יברך ביום כדמשמע בהאי סתמא דמתני' דנהי דאיכא סתמא במנחות (דף עא.) דתני נקצר ביום כשר בדיעבד מ"מ סתמא דהכא עדיפא דהא קתני לה גבי הלכתא פסיקתא דדינא ועוד נראה דאפי' למאן דמכשר קצירת העומר ביום דיעבד מודה הוא גבי ספירה דאין לברך ביום משום דשנה עליה הכתוב לעכב דכתיב (ויקרא כג) תמימות ואי אתה מוצא תמימות אלא כשאתה מונה בלילה וכן כתוב בהלכות עצרת ובה"ג כתב דהיכא דאינשי לברך בלילה ימנה למחר בלא ברכה וכן הלכה אבל אם שכח לילה ויום לא ימנה עוד בברכה דבעינן תמימות וליכא ואחר שבירך על הספירה אומר י"ר שיבנה וכו' מה שאין כן בתקיעת שופר ולולב והיינו טעמא לפי שאין אלא הזכרה עתה לבנין ביהמ"ק אבל לשופר ולולב יש עשיה.

רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז

הלכה ו

מצותו להקצר בלילה בליל ששה עשר, בין בחול בין בשבת.

הלכה ז

וכל הלילה כשר לקצירת העומר, ואם קצרוהו ביום כשר.

הלכה כב

מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות מיום הבאת העומר שנאמר וספרתם לכם ממחרת השבת שבע שבתות, ומצוה למנות הימים עם השבועות שנאמר תספרו חמשים יום, ומתחילת היום מונין לפיכך מונה בלילה מליל ששה עשר בניסן.

הלכה כג

שכח ולא מנה בלילה מונה ביום ואין מונין אלא מעומד, ואם מנה מיושב יצא.

הלכה כה

וצריך לברך בכל לילה בא"י אמ"ה אקב"ו על ספירת העומר קודם שיספור, מנה ולא בירך יצא ואינו חוזר ומברך.

לחם משנה הלכות תמידין ומוספין פרק ז

הלכה ו

מצותו להקצר בליל ששה עשר בין בחול בין בשבת כו'. תימה דמשמע בפרק רבי ישמעאל (דף ע"ב ב) דמאן דאית ליה דקצירת העומר דוחה שבת אית ליה דנקצר ביום פסול דאי סלקא דעתך כשר אמאי דוחה שבת כיון דעומר שנקצר שלא כמצותו כשר נקצירה מערב שבת דהא כ"ע אית להו כרבי עקיבא דאמר כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה שבת וכן פסק רבינו ז"ל בפ' ראשון מהלכות קרבן פסח ואם כן רבינו ז"ל איך פסק דברים סותרים שדוחה שבת ואם נקצר ביום כשר וכן התוס' ז"ל בפ' ר' ישמעאל (דף ס"ו א) בדיבור זכר למקדש כו' פסקו דנקצר פסול והכריחו הדבר בראיות וחדא מינייהו משום דקי"ל דדחי שבת וכיון דדחי שבת ע"כ נקצר ביום פסול ולרבינו ז"ל שחילק הדברים לא ידעתי טעם וצ"ע:

הלכות רי"ץ גיאת הלכות חדש וספירת העומר עמוד שמב

ומשום מר רב יהודאי כך אמר היכא דלא מנא (עומד)^(ט) [עומר] לילא קמא לא ימנה בשאר לילוואת מאי טעמא דבעינן שבעה תמימות וליכא אבל בשאר לילוואת אי איכא דלא מנא מאורתא מני ביממא. ואמר מר רב סעדיה שכח ולא בירך על ספירת העומר בכל לילות שבין פסח לעצרת מברך בלילה שלאחריו חוץ ממי שלא בירך לילה הראשון שאין מברך בשאר לילות כלל דבעינן [תמימות] וליכא. ומר רב כהן צדק אמר מי ששכח ולא בירך לילה הראשון מברך והולך בשאר לילות מי שאכל שום ריחו נודף יחזור ויאכל שום אחר ויהא ריחו נודף^(ח). ובהלכות^(ט) גדולות היכא דאינשי ולא בירכו על ספירת העומר מאורתא מברך למחר. ובמקצת נסחי והיכא דאינשי ולא בירך מאורתא מברך בלילה דתנן^(ק) דבר שנוהג^ר בלילה כשר כל הלילה ואי לא בריך מברך ביממא ואי אינשי ולא בריך יומא חד מברך בשאר יומי. ונשאל מרב האי על הא דרב יהודאי ורב סעדיה והשיב אנחנא לא חזינא טעמא דמאן דאמר משום לילה הראשון בעינן שבע שבתות תמימות וליכא אי מאי^(י) דאמרינן בעינן תמימות וליכא אם כן אינו לילה הראשון ששכח ולא בירך אלא אפילו חמשיית וששית ושביעית וגם שלאחריו כיון שחסר המנין לדבריהם בעינן שבע^(ה) שבתות וליכא ובעינן תמימות וליכא מה לי ראשונה מה לי שניה ושלישית כדטעי^(כ) בראשונה ואמר (ל) [ב] שניה^(כז) איתמל חד יומא בעומרא והאינדא תרי יומי בעומרא מאי חוסרנא איכא במנינה ועוד מכדי תרי קראי אינון כל חד וחד באפיה נפשיה לחודיה קאים תספרו חמשים יום ושבעה שבועות תספור לך. ורבנן אמרי אמר אביי מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי והאי מאן דטעה יום א' ולא מנה אשכחו ליה רווחא למימר (לית)^(כג) [אית] לה תמימות מאן דלא טעה לענין שבועי אלא כד מטא יום שביעי אמר יום שלישי חד שבוע אלא מאן אית בה ובמאי מפטר מלממני שארא בתר מאי דאינשי ואי (הוה)^(כד) [הוון] מנינא דכל חד וחד מעכב את כל המנין (הוה) [הוון] מנו^(טז) ליה רבנן עם הדברים המעכבים זה את זה כארבעה מיני לולב וכשבע הזאת וכארבעת הציציות וכיוצא בהן הלכך לא שנא ראשונה ולא [שנא] דבתרה מצוה לממני כולהוון ואם שכח ולא ספר סופר של אחריה. ואנו אמרי^(כה) כי בודאי אין לך תמימות אלא כשמתחיל למנות מערב ט"ז דהיינו לילה הראשון דאמר מר יכול יקצור ויספור ויביא ביום ת"ל תמימות תהינה אמתי אתה (מונה)^(כ) [מוצא] תמימות בזמן שאתה מונה מבערב הא למדת שאם שכח או נאנס ולא מנה מבערב אף על פי שמנה לאחר מכאן לא עלו בידו תמימות וטעמו של מר רב יהודאי נמי מהכא אבל להתעכב מלספור שאר לילות אינו מתעכב אלא סופר והולך.

ו. **מי שאכל שום**. ברכות דף נ"א ע"א. ודע שמה שכל רבינו בשם רב כהן צדק הובא ג"כ בשמו בשערי תשובה סי' רמ"ד ז"ל מי שלא בירך ביום ראשון על ספירת העומר יחזור ויברך כל הימים שלא ישע במצות במזיד עכ"ל ומזה נראה שמסדר תשובות הגאונים קיזר אותן לפי דעתו.

י. לית. כ' ביצחק ירנן, כנראה תיבה זו משבושי המעתיקים עכ"ד, ואני אומר הדמיעין היטב ימצא שמלבד תיבה זו צריכה התשובה הזאת עוד תקון ובאור ולענ"ד כוונת רב האי"ך היא, דמדכתבה התורה תרי קראי ש"מ דכל חד וחד באפיה נפשיה קאי, ומ"ש "ורבנן אמרי" צ"ל ומדרבנן אמרינן, ור"ל דאף מדרבנן כן הוא דהא גם לאבי כל אחת מצוה בפני עצמה היא, והאי מאן דטעה יום א' ולא מנה אשכחו ליה רווחא למימר לית (צ"ל אית) לה תמימות מאן (צ"ל כגון) וכו' חד שבוע, כלומר כיון דמספר השבועות אין תלוי במספר הימים א"כ גם בלא מנה יום א' אלא שמנה השבוע שפיר קרינן ביה תמימות דכתיב בשבועות, ומ"ש אלא "מאן" אית בה, צ"ל אלא מאי אית בה, ור"ל מה יש לך להשיב עוד, וכו', כן נראה לי.

יב. **ואנו אומרים**. כ' ביצחק ירנן, וראיית ר"ה מדלא מנאו במס' מנחות הנ"ל י"ל דלא מכרעא ליה להרי"ג חדא דאדדייקת מרישא מדלא מנאו התנא בכלל דברים המעכבים זא"ז דוק מסיפא מדלא מנאו התנא בר"פ התכלת בכלל דברים שאינם מעכבים זא"ז מכלל דמעכבי, אלא מהא ליכא למשמע מינה ועוד דכבר כתבו התוס' שם דף כ"ז ד"ה ארבעה שבמצוערע תנא ושירי דברי הרי"ג הללו הביא גם הא"ח בשמו עכ"ד, ולי נראה שדבריו אינם מוכרחים דבשלמא אם היה סובר רבינו דהיכא שלא מנה בלילה הראשון שוב אינו מונה אז היה צריך לדחות ראיית רב האי"ך דאמאי לא מנו עם הדברים המעכבים זא"ז אבל כיון שרבינו מסכים לדעת רב האי"ך דבלא ספר ביום הראשון סופר והולך וכמו שמסיים בהדיא ורק לענין תמימות חולק עליו וא"כ הראיה במקומה עומדת, ומ"ש בהארחות חיים "ודעת הרי"ג כמו רב יהודאי ורב עמרם ז"ל" צריך תקון דרצה לומר לענין תמימות וכו' בפירושו בכל בו שהעתיק את דברי א"ח ז"ל והרי"ג ז"ל כתב כמו רב יהודאי ורב עמרם ז"ל שאם לא מנה מבערב אף פי שמנה לאחר כן לא עלתה בידו תמימות עכ"ל וזה ממש כלשון רבינו, וגם עיקר סברתו שכתב דנימא כאן דוק מסיפא להפך יש לדחות.

ראבי"ה ח"ב - מסכת מגילה סימן תקעא

כל הלילה כשר לספירת העומר וכו' עד זה הכלל דבר שמצותו ביום כשר כל היום ודבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה. שמעינן מהכא מי ששכח ולא בירך ספירת העומר בלילה דאינו יכול לחזור ולספור למחר אפילו בימים, מה שאין כן בתפלה, דגרסינן בפרק תפלת השחר אמר רבי יוחנן טעה ולא התפלל מנחה מתפלל ערבית שתיים ואין בזה משום עבר יומו בטל קרבנו, וכן משמע התם בקריאת שמע. והוא שלא ביטלו במזיד. וראיתי בה פלוגתא דרב רבנא. ונראה לי דצריך לדקדק המברך איזה יום הוא קודם שיתחיל לברך, דהא אי פתח ובירך אדעתא דיום שמיני ושוב נזכר וסיים אדעתא דתשעה אי נמי איפכא לא יצא, דהא אי סיים לברכתו בתחלה לא יצא, דגרסינן בהלכתא בתרייתא פרק קמא דברכות פשיטא נקיט כסא דחמרא ופתח בדשיכרא וסיים בדחמרא יצא וכו' דתנן ועל כולם אם אמר שהכל נהיה בדברו יצא אלא אי נקיט כסא דשיכרא וסבר דחמרא היא ופתח בדחמרא וסיים בדשיכרא מאי בתר פתיחה אזלינן או בתר חתימה אזלינן, ולא איפשטא, ואזלינן לחומרא. ומיהו אם אינו יודע איזה יום הוא ופתח לברך אדעתא דמסיים מאי דאמרי ציבורא נפיק, דמצות אין צריכות כונה, ותו דהכא איכא מיהת במקצת כוונה:

ראבי"ה ח"ב - מסכת פסחים סימן תקנו

תנו רבנן וספרתם ויזקרא כ"ג ט"ו+, לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד ממחרת השבת ממחרת יום טוב. ותניא מיום הביאכם יכול יקצור ויביא ויספור אימתי שירצה תלמוד לומר מיום הביאכם תספרו ויזקרא כ"ג ט"ו+, יכול >יקצור ביום ויביא ביום ויספור <ויביא אימתי שירצה תלמוד לומר מיום הביאכם תספרו ויזקרא כ"ג ט"ו+, יכול >יקצור ביום ויספור ביום ויביא ביום תלמוד לומר שבע שבתות תמימות תהיינה אימתי הן תמימות בזמן שהוא מתחיל מבערב הא כיצד קצירה וספירה בלילה והבאה ביום. ותנן במגילה כל הלילה כשר [לקצור] ירת העומר ולספירת העומר ולהקטר חלבים. והלכה כהך סתמא דבליילה איתא, אבל לא ביום. וכן פסק בהלכות גדולות שאם שכח ולא בירך בלילה לא יברך ביום, מהך סתמא דמגילה, דדייקינן בפרק העומר דלילה דומיא דיום מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום דבתרא פסול. והאי סתמא איתא כרבי עקיבא דאית ליה כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב >שבת אינה דוחה את השבת< וקיימא לן הכי. וקצירת העומר דחי שבת אליבא דהך סתמא, דלא קיימא לן כהך סתמא דפרק העומר דקתני התם נקצר ביום כשר, ומוכח מההוא סתמא דלא דחי שבת, ואקמינא ליה התם כתנאי. ונראה לי דודאי (אם) כי שכח ולא >בירך בלילה לא< יברך ביום, משום ברכה לבטלה, אבל ימנה למחר בלא ברכה. ולולי שקשה לי לחלוק עליהן] הוה אמינא אפילו בברכה, כדאמרינן בפרק תפלת השחר טעה ולא התפלל ערבית מתפלל שחרית שתיים. ודוקא בשכח ולא ביטל, כדמשמע התם ואני הארכתי ופרשתי בחיבור זה בענין מי ששכח ולא הדליק נר של חנוכה: והיכא דפתח לברך אדעתא דסבר היום ארבעה ימים וסיים בחמשה והיום הוא חמשה ימים אי נמי ארבעה ימים הוא היום, מי אזלינן בתר פתיחה, וכשהיום חמשה ימים (ד' ימים) לא נפיק דברוך אתה י' אלהינו מלך העולם הוא עיקר, ולא בירך אדעתא דחמשה ימים, ולא נפיק, או דילמא אזלינן בתר חתימה דהיינו הסיום ונפיק. ואי נמי להיפוך, אם הוא ארבעה ימים היום. ונראה לי דבשניהם לא יצא, דבעינן פתיחה וסיום. הוא בכי האי גונא בפרק קמא דברכות נקט כסא דשיכרא וסבר דחמרא הוא ופתח ובירך אדעתא דחמרא וסיים [ד]שיכרא מהו בתר פתיחה אזלינן או לא, [ולא איפשטא]. והכי נמי אלו סיים אדעתא דפתיחה לא נפיק, דהא טעי בחשבון, וכיון דספירה דאורייתא היא אזלינן לחומרא, וצריך לספור ולחזור ולברך. ואף על גב דברכה לאו דאורייתא היא, דכיון דספירה דאורייתא וצריך לספור לאו מילתא [היא] לספור בלא ברכה, ואין כאן משום ברכה לבטלה.

ספר אור זרוע ח"א - הלכות ערלה חדש ושבועית סימן שכט

בפרק ר' ישמעאל תנו רבנן וספרתם לכם שתהי' ספירה לכל אחד ואחד. שבע שבתות תמימות תהיינה אימתי אתה מוצא תמימות בזמן שאתה מונה מבערב [יכול יקצור ויביא ויספור בלילה תלמוד לומר מיום הביאכם] הא כיצד קצירה וספירה בלילה והבאה ביום ותנן התם ס"פ מצותו לקצור בלילה נקצר ביום כשר ופרכי' והתנן כל הלילה כשר לקצירת העומר ולהקטר חלבים ואברים. זה הכלל דבר שמצותו ביום כשר כל היום דבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה קתני לילה דומיא דיום מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא אמר רבה ל"ק הא ר' הא ר' אלעזר ב"ר שמעון דתניא הי' עומד ומקריב את מנחת העומר ונטמאת אם יש אחרת אומר לו הבא אחרת תחתי' ואם לאו אומר' לו הוי פקח ושתוק [דברי רבי ר' אליעזר בר' שמעון אומר בין כך ובין כך אומר לו הוי פקח ושתוק] שכל העומר שנקצר שלא כמצותו פסול אמר רבב"ח א"ר יוחנן ר' אלעזר ב"ר שמעון בשיטת ר' עקיבא רבו של אביו אמרה דתנן כלל אמר ר' עקיבא כל מלאכה שאפשר לה לעשותה מע"ש אינה דוחה את השבת וסבר לה כר' ישמעאל דאמר קציר' העומר מצוה דתני' ר' ישמעאל אומר בחריש ובקציר תשבות מה חריש רשות אף קציר

רשות יצא קציר העומר שהיא מצוה ואי ס"ד נקצר שלא כמצותו כשר אמאי תדחה שבת נקצרי' מע"ש אלא מדדחי שבת ש"מ נקצר שלא כמצותו פסול. ואומר רבינו אבי העזרי דקיי"ל כי האי סתמא דפרק הקורא את המגילה דנקצר בלילה פסול והא אתיא כר"ע דאמר כל מלאכה שאפשר לה לעשותה מע"ש אינה דוחה את השבת. ואמר בפ' ר"א דמילה אמר רב יהודה הלכה כר"ע ולא קיי"ל כסתמא דפ' העומר דקתני נקצר ביום כשר ומוכח ההיא סתמא דלא דחיא שבת. והיינו דפסק בהלכות גדולות שאם שכח ולא ברך בלילה לא יברך ביום מהך סתמא דמגילה. וכבר שאלו לר' יעקב ב"ר יקר זצ"ל מי ששכח ולא ברך בלילה מהו שיברך ביום ואמר שכר ספירה יהבו לי' שכר ספירה בזמנה לא יהבו לי' אבל איני יודע אם אמר למחר לברך ולספור [או] השיב להם שיספור בלא ברכה. ומורי רבינו אבי העזרי אמר דודאי כי שכח ולא ברך בלילה לא יברך ביום משום ברכה לבטלה אבל מונה למחר בלא ברכה ולולא שהוא קשה בעיני לחלוק על הלכות גדולות ה' נראה בעיני לומר אפי' לברך כההיא דפרק תפלת השחר טעה ולא התפלל ערבית יתפלל שחרית שתי' ודוקא בשוכח ולא בביטל כדמשמע התם: ספ"ק דברכות אמ' פשיטא היכא דנקט כסא דחמרא ביד' וקסבר דשיכרא הוא פתח וברך אדעתא דשיכרא וסיים בדחמרא יצא דאי נמי סיים בשהכל יצא דתנן על הכל אם אמר שהכל נהי' בדברו יצא אלא היכי דנקט כסא דשיכרא ביד' וקסבר דחמרא הוא ופתח וברך אדעתא דחמרא וסיים בדשיכרא מאי בתר פתיחה אזלינן ולא יצא או בתר חתימה אזלינן ויצא ולא אפשטא. ומיכן דקדק מורי רבינו אבי העזרי היכי דקאי בחמשה ימים וכסבור שהם ארבעה ימים ופתח וברך אדעתא דחמשה ימים וסיים בארבעה ימים א"נ קאי בארבעה וכסבור שהם חמשה ימים ופתח וברך אדעתא דחמשה ימים וסיים בארבעה ימים לא יצא הואיל ולא אפשט לן אי בתר פתיחה אזלינן אי בתר חתימה אזלינן. אזלינן בה לחומרא וחיישינן דלמא בתר פתיחה אזלי' ולא יצא ידי חובתו וחוזר ומברך וסופר כהלכתו. כההיא דפרק מי שמתו דאמר רב יהודה אמר שמואל ספק קרא ק"ש וספק לא קרא אינו חוזר וקורא. ספק אמר אמת ויצא ספק לא אמר חוזר ואומר. קסבר ק"ש דרבנן ואמת ויצא דאורייתא הלכך חוזר ואומר ואין בו משום ברכה לבטלה. הכא נמי ספירה דאורייתא היא הלכך חוזר ומברך וסופר. ועוד כתב מורי רבינו אבי העזרי זצ"ל שאם אינו יודע חשבון הימים ודעתו לברך ולסיים כמו שישמע מן הקהל או מן חבירו דאדעתא דהכי פתח ושהה בסיום עד ששמע מה סיימו וכן סיים אחרי כן בכי האי גונא ודאי דנפיק דפתיחה וסיום איכא: בפרק ר' ישמעאל אמר אביי מצוה למימני יומא ומצוה למימני שבועי רבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי אמיר מני יומא ולא מני שבועי אמר זכר למקדש הוא. וקיי"ל כאביי וכן מנהג בכל הקהלות שנוהגין לממני יומי ולממני שבועי ואנו נוהגין לממני כולה יומי וכולהו שבועי אבל רבינו אפרים ב"ר יצחק זצ"ל מריגנשבורק פירש מצוה למנות הימים עד שיגיע לכלל השבוע כגון שהיום שבעה ימים שהן שבוע אחד אבל בח' ותשעה ועשרה א"צ למנות עם השבוע הבאה ימים של שבוע שעברה אלא הכי מברך על ספירת העומר שהם שבוע אחד ויום אחד וא"צ לומר שהיום שמונה ימים שכבר מנאם בשבוע שעברה וכן לתשעה ולעשרה וכן כל הסדר אבל שבועי צריך להזכיר עם כולם אבל בתשובות מצא מורי רבינו אבי העזרי דשבועי לא צריך לממני עד סוף השבוע וכשיגיע לתשעה ימים יאמר שהיום תשעה ימים וכן כל השבוע עד שיגיע לארבעה עשר יום שהם שני שבועות וזהו איפכא: לעיל. תנו רבנן שבע שבתות תמימות תהיינה אימתי אתה מוצא תמימות בזמן שאתה מונה מבערב הלכך צריך לברך סמוך. לחשכה כדי שתהיינה תמימות. וצריך להזהר שלא ידלג אפי' יום אחד מלספור כדי שתהיינה תמימות ואם תמימות לעיכובא ולא למצוה היכא שחיסר יום אחד ולא מנה שוב אינו מברך וסופר דה"ל ברכה לבטלה אבל אם תמימות למצוה ולא לעיכובא נראה שמברך וסופר מיהו בין כך ובין כך אם ירצה סופר בלא ברכה. והדעת מכרעת דהיכא שחיסר יום אחד דאינו מברך אחר כך דהא אין כאן חמשים יום ואין כאן תמימות אבל ספירה בלא ברכה סופר ולית לן בה:

תוספות הרא"ש מסכת מגילה דף כ עמוד ב

כל הלילה כשר לקצירת העומר ולספירת העומר. מהכא פסקינן מדמדמה ספירת העומר לקצירת העומר, דברכת ספירת העומר הויא מעומד דכתיב מהחל חרמש בקמה ודרשינן אל תקרי בקמה אלא בקומה אף ספירת העומר מעומד, ומינה לפינן עוד דמה קצירה בלילה דאמרינן נקצר ביום אינו כשר אף ברכת העומר בלילה.

רא"ש מסכת פסחים פרק י

סימן מא

והיכא דשכח ולא ספר בלילה כתב בהלכות גדולות שסופר ביום וכן משמע משילהי מתני' דפרק ר' ישמעאל (מנחות דף עא א) דתנן מצוה לקצור בלילה ואם קצר ביום כשר אבל נראה עיקר אידך סתמא דפרק שני דמגילה (דף כ ב) כל הלילה כשר לקצירת העומר. ודייקי מיניה דקתני לילה דומיא דיום מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא. ואמרינן נמי בריש מועד קטן (דף ג ב) ר"ג ובית דינו נמנו על שתי פרקים האלו והתירום. ומסיק רב אשי התם דסבר כרבי ישמעאל דדריש מה חריש רשות אף קציר רשות יצא קצירת העומר שהיא מצוה ודחיא שבת וכיון דדחיא שבת אינו נקצר אלא בלילה כדמוכח בסוף פרק רבי ישמעאל דקאמר התם ואי ס"ד דנקצר שלא כמצותו כשר אמאי דחיא שבת וניקצריה מערב שבת אלא מדדחי שבת אלמא נקצר שלא כמצותו פסול. ועוד דרבי יוחנן דאמר (סוכה דף לד א) עשר נטיעות הלכה למשה מסיני סבר כר' ישמעאל (מ"ק ד א) דאמר מה חריש רשות ודחיא שבת ועוד דכי הך סתמא דמגילה חשיב הלכתא פסיקתא בפרק הגוזל (דף קב א) ובפ"ק דע"ז (דף ז א) גבי המשנה ידו על התחתונה הלכך אם שכח ולא ספר בלילה יספור ביום בלא ברכה. ועוד כתב בה"ג שאם הפסיק יום אחד ולא סיפר שוב אינו סופר דבעינן תמימות. ואין נראה לר"י דכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא. וכי מברכים מברכים מעומד דת"ר בקמה תחל לספור אל תיקרי בקמה אלא בקומה:

תרומת הדשן סימן לז

שאלה: אם ספק לאחד, אם ספר לילה אחת או לאו, האיך יעשה מכאן ואילך, יספור בברכה או לאו?

תשובה: יראה דיספור בברכה מכאן והלאה, ולא מבעיא אם נזכר ספיקתו ביום ההוא, שאז ודאי צריך לספור ביום בלא ברכה, מתוך הספק, ושוב יספור בשאר הלילות בברכה. והכי נהגין אפילו בודאי שכח בלילה לספור, וסופר ביום בלא ברכה, סופר שוב בברכה, דמיקרי שפיר תמימות, הואיל ולא דילג יום אחד לגמרי, אלא אפילו אם לא נזכר הספק עד לילה השנייה, אעפ"כ סופר בברכה מתוך הספק, ואף על גב דבודאי שכח יום אחד כו', נהגין כבה"ג דכתב, שכח יום אחד שוב אינו סופר, פי' בברכה, דבלא ברכה מנ"מ =מאי נפקא מינה=, ודלא כתוס' במנחות פ' ר' ישמעאל /דף סו ע"א/ דכתבו, דאין נראה. ולא יתכן פסק הלכות גדולות, ודלא כאשירי נמי דכתב שילהי פסחים בשם ר"י, דכל לילה מצוה בפני עצמה, ואם לא ספר באחת, מצוה לספר באחרות, מ"מ אף על גב דלא נהגין כוותייהו, בודאי לא ספר כבה"ג בספק, מצינו למיסמך עלייהו. דמצאתי בספר א"ז הגדול דראבי"ה סבר, דספירה בזמן הזה דאורייתא, ופסק מתוך כך, דהבעיות דלא איפשיטא בתלמודא אזלין בה לחומרא לגבי ספירה, וצריך לחזור ולספור כמו גבי ספק אמר אמת ויציב, ספק לא אמר, חוזר משום דאורייתא היא, כל זה כתב ראבי"ה. וא"כ בני"ד נמי, מצוה הוא לספור מתוך הספק, שלא סיפר /שמא צ"ל: ספר/ הלילה שעבר, ואף על גב דהתוס' במנחות, ואשירי בשם ר"י דלעיל, פליגי בהדיא בהא, וסבירא להו דספירה בזמן הזה, אינו אלא מדרבנן, זכר למקדש, הא אינהו נמי סבירא, דכל לילה מצוה בפני עצמה, וא"כ שפיר סופר בברכה, ומי מזקיני דבהא ניזול בתרייהו ולא בהא, ולדקדק כולי האי, מאחר דכתבו הגאונים דהזכרת השם בברכה לבטלה, אינו אלא מדרבנן.

ספר שבולי הלקט סדר פסח סימן רלד

כתב בעל הלכות גדולות היכי דאינשי לברך על ספירת העומר באורתא מברך למחר ורבינו תם צ"ל כתב דליתא להאי ואם שכח לברך בלילה על ספירת העומר לא יחזור ויברך ביום דלא מכשר דסתמא דמתני' דתנן כל הלילה כשר לספירת העומר אלמא לילא דוקא ואף על גב דתנן סתמא במנחות פרק ר' ישמעאל נקצר ביום כשר ומשמע דהוא נמי דהויא ספירה ביום מ"מ הילכתא כהאי סתמא דהכא דתני ליה גבי הילכתא פסיקתא דאע"ג דמוקמינן ליה התם אליבא דר' אלעזר ב"ר שמעון בשטת רבו של אביו אמרה דאמר ר' עקיבה כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אסורה וכו' ופסקין הלכה כר' עקיבה בפסחים בפרק אלו הדברים ובשבת פרק אם לא הביא כלי אין זה ראייה דהא ר' נמי דפליג אדרבי אלעזר ב"ר שמעון אית ליה התם כר' עקיבה דהיכא דאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת וקצרה ידי להעתיק כל הטענה אבל מיהו כך משמע שמוכיח בסוף הטענה וכך כתיב כמדומה לי שהוא בשם הרב ר' שמחה צ"ל דעל ספירת העומר כולו עלמא מודי דלא הויא אלא בלילה ולא ביום דהא ספירת העומר נפקא לן מתמימות ואי אתה מוצא אותן תמימות אלא בזמן שאתה מונה מבערב כדדריש התם גמרא כיצד היו עושין וכיון דמודו כולי עלמא שאין לספור אלא בלילה מהיכן תיתי לן דנימא היכי דלא ספר בלילה יספור ביום דאע"ג דאם היינו מכשירין קצירה בדיעבד ביום משום דלא שנה בה הכתוב לעכב והכי נמי נכשיר קצירה שני ימים קודם וכי בשביל כך נכשיר הספירה ב' ימים קודם אלא שמע מינה לכולי עלמא דאם לא ספר בלילה לא יספור ביום. מפי ר'. ובהלכות מנחות כתב מר רב יהודאי גאון צ"ל היכא דלא מנה בעומר בלילה קמא לא מני בשאר ליליותא מאי טעמא דבעינן שבע שבתות תמימות תהיינה וליכא. אבל בשאר ליליותא היכא דלא מני באורתא מימני למחר שפיר דמי ואינו נראה כלל דאטו יהיו ספירות הימים מעכבות זו את זו ועוד לדבריו אפי' בשאר ליליותא אם שכח לא יספור עוד דהא ליכא שבע שבתות תמימות והיה נראה לר' דודאי אם לא ספר בלילה לא יספור ביום על ידי ברכה ואם רוצה לספור [בלא ברכה] הרשות בידו וכתב רבינו ישעיה צ"ל דלא סבירא ליה האי דקאמר דהיכא דלא מני עומר בלילה קמא לא מנה בשאר ליליותא דאם כן הוא הדין בשאר לילות אם שכח ולא מנה באחד מהן שוב לא ימנה שהרי אין תמימות אלא ודאי לא אמר רחמנא תמימות אלא שיתחיל מניין מבערב ולא יעכבו זה את זה שכל יום יום מצוה בפני עצמו הוא ואין מעכבין זה את זה. וגם מה שכתב דבשאר ליליותא היכא דלא מנה מאורתא מנה ביממא ושפיר דמי אינו נראה דעל כל הימים כתיב תמימות וכי היכי דספירת יום ראשון אינה כשירה אלא בלילה הכי נמי ספירת כל הימים אינה כשירה אלא בלילה. ואם שכח ולא ספר בלילה ורוצה לספור ביום לא יברך עליה שאין ספירה אלא בלילה ונמצא עושה ברכה לבטלה ובתשובות הגאונים צ"ל מצאתי מאן דאישתלי ולא בירך בלילה הראשון מברך בליל שני ואמר דאיתמל הוה חד בעומרא ויומא דין תרין בעומרא ואי משום תמימות בשבועי הוא דאיתמר דאמר אביי מצוה לממני יומא ומצוה לממני שבועי ועוד כיון דקא מני שני ושלישי לא נפיק מכלל תמימות. שנו חכמים כל הלילה כשר לספירת העומר ואין ספירה אלא בלילה כמו שפירשנו תמימות אי אתה מוצא תמימות אלא בזמן שאתה מונה מבערב. ואין מברכין אלא מעומד יש מפרשין משום דאיתקש ספירה לקצירה ודרך קצירה מעומד ויש מפרשין משום דכתיב מהחל חרמש בקמה אל תקרא בקמה אלא בקומה

שולחן ערוך אורח חיים הלכות פסח סימן תפט

סעיף ז

* שכח ולא בירך כל הלילה, (לג) יספור ביום (לד) יג בלא ברכה.

סעיף ח

אם (לה) שכח לברך באחד מהימים, בין יום ראשון בין משאר ימים, * (לו) סופר בשאר ימים * (לז) [כ] בלא ברכה; אבל אם הוא מסופק אם דילג יום אחד ולא ספר, * (לח) יספור בשאר ימים בברכה.

משנה ברורה סימן תפט

(לח) יספור בשאר ימים בברכה - דאיכא [מון] ספק ספיקא שמא לא דילג כלל ואת"ל שדילג שמא הלכה כאותן פוסקים דכל יום הוא מצוה בפ"ע. וה"ה בכל דבר שדינו לחזור ולספור בלי ברכה מחמת ספק אם לא חזר וסיפר יספור שארי לילות בברכה [אחרונים]. ולכן אם טעה בימים ולא טעה בשבועות או טעה בשבועות ולא טעה בימים דדינו לחזור ולספור בלא ברכה וכן"ל בסק"ח אם לא חזר וסיפר אפ"ה מונה שאר ימים בברכה ועיין ביאור הלכה:

ביאור הלכה סימן תפט

* סופר בשאר ימים - והיינו דס"ל שאין הימים מעכבות זה את זה ואף על גב דכתיב תמימות תהינה כתב הרי"ץ גיאות בשם ר"ה גאון דמקיים תמימות בשבועי דהיינו שבכל משלם שבועי כשאומר חשבון השבוע מקיים שבעה שבועות תמימות תהינה ועוד תירץ שם דהיכי דאישתלי יום אחד יספור בליל שני שתי הספירות כגון בשכח ספירה ראשונה יאמר בספירה שניה אתמול היה אחד בעומר ויומא דין תרי בעומרא וכיון דמני גם של אתמול לא נפק מכלל תמימות תהינה עי"ש וכן מובא בשינוי קצת בשבולי לקט בשם תשובת הגאונים עי"ש בס"ד אכן שארי פוסקים לא הזכירו סברא זו וכתבו דהאי תמימות תהינה קאי אכל יומא שהתחיל לספור מבערב וכמו דדרשין במנחות דף ס"ו ובמגילה דף כ' אבל לא לענין שכל הימים יעכבו זה את זה [עיין תוס' מנחות ובתוס' מגילה ובשב"ל בשם הר"ר ישעיה ובאו"ז סי' שכ"ט] ובא"ר מצאתי שכתב שטוב לחוש לדברי רב האי גאון בתירוץ השני ולספור גם הספירה של אתמול ביחד. ובלי ברכה וכן"ל. ושארי אחרונים לא הזכירו ד"ז:

* בלא ברכה - כתב בנהר שלום מי שמתו מוטל לפניו באחד מימי העומר יספור ביום לאחר קבורת מתו בלא ברכה ולא דמי לתפלה דאין מתפלל בתורת תשלומין כדאיתא ביו"ד סימן שמ"א כיון דבעיקר זמנה הוי פטור דהכא למ"ד דמונה אותה אף ביום לאו בתורת תשלומין הוא ללילה אלא דחיובה נמשך עד סוף מעל"ע כדמשמע מרמב"ם פ"ז מתו"מ ודמי להבדלה שמבדיל ביום א' אחר קבורת מתו דעיקר זמנה הוא עד יום ד' ולפ"ז שסופר ביום יוכל לספור שאר ימים בברכה מיהו אם נמשך קבורתו כל היום באופן שלא נשאר לו פנאי לספור אחר קבורת מתו אין לו לספור עוד בימים הבאים בברכה דמה לי אם שכח לספור ומה לי אם נפטר לספור אידי ואידי לא הוי תמימות ע"ש והנה מה שהחליט דלמאן דמחייב לספור ביום אינו מטעם השלמה אין זה ברור כ"כ עיין באו"ז סי' שכ"ט מש"כ בשם אבי העזרי ובעיקר הדין מאי דפסיקא ליה דאונן פטור מספירה הרב נוב"י מה"ק ח' או"ח סי' כ"ז מסתפק בזה ע"פ מש"כ מהרש"ל בת" סימן ע' דלא מכל הדברים אונן פטור ומגבב שם איזה סברות דאיכא למימר דגם מספירה לא פטור ובעיקר משום דבזה לא מיטרד ולא מתבטל בשביל רגע זו מלעסוק במתו ומצרף גם דעת איזה פוסקים דאונן פטור אבל רשאי לקיים וע"פ כל זה דעתו דיספור בשעה שמתו מוטל לפניו בלא ברכה ושוב יכול לספור בכל הימים בברכה מאחר דבלא זה יש פוסקים דלא בעינן כלל תמימות עי"ש והעתיקו הגאון רעק"א בהגהותיו:

מסורה תשרי תשס"ב חוברת יח דף ח**ג. מצות ספירת העומר**

הנה נחלקו הראשונים אם אפשר לספור נמי ביום. ועיין בתוספות (מנחות טו. ד"ה זכר) שכתבו דטעמא דהבה"ג דיכול לספור ביום היא משום שגם קצירת העומר כשרה ביום. ולכאורה זה קשה להבין לפי דברינו הנ"ל, דאף אם קצירה ביום כשר, מכל מקום לא קיים מצות קצירה.³

ואם מניחים דספירת העומר הוי כנגד מצות קצירה, איך יקיים את המצוה ביום. ואפשר דבאמת ס"ל להבה"ג דמצות ספירת העומר הוי כנגד הבאת העומר נמי, דהוי ביום. ומצינו נמי בפסוקים דאיכא תרתין, דבפרשת אמור כתיב וספרתם לכם ... מיום הביאכם וכו', ובפרשת ראה כתיב שבעה שבועות תספור לך מהחל חרמש בקמה. ומכל מקום, כולי עלמא סברי דלכתחילה יספור בלילה, דאז חשיב תמימות.